

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 7802 van 25 februari 2008
in de zaak X II

In zake: 1. X
2. X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II de KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (eerste verzoeker) en X (tweede verzoekster), beiden van Armeense nationaliteit, op 11 december 2007 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 23 oktober 2007 waarbij de aanvraag om een machtiging tot een verblijf van meer drie maanden, ingediend op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980, onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 november 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2008 om 9 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die loco advocaat H. DE PONTHERE optreedt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die optreedt voor de verwerende partij.

Gelet op het tussenarrest nr. 7124 van 8 februari 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2008 om 9 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHERE die optreedt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE optreedt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE EINDARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 juni 2006 dienden verzoekers een asielaanvraag in.

1.2. Op 20 juni 2006 werd hun het verblijf in het Rijk geweigerd door de gemachtigde van de Minister.

1.3. Op 10 augustus 2006 trof de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Tegen deze beslissing dienden verzoekers op 11 augustus 2006 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State dat bij arrest 170.215 van 19 april 2007 verworpen werd.

1.4. Op 26 september 2007 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

1.5. Op 23 oktober 2007 besliste de gemachtigde van de Minister dat de in punt 1.4. vermelde aanvraag onontvankelijk is. Deze beslissing werd betekend op 14 november 2007.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing.

1.6. Tesamen met de in punt 1.5. vermelde beslissing werd een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

In navolging van het tussenarrest van 8 februari 2008 werd door verweerder per brief de in punt 1.4. vermelde aanvraag en de ermee gepaard gaande medische attesten in leesbare staat overgemaakt.

3. Over de gegrondheid van het beroep.

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel werpen verzoekers de schending op van de artikelen 6, 7, 9 ter en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsmede de schending van artikel 3 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.) en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Voor wat betreft de eerste bestreden beslissing

3.2. Verzoekers betogen dat hun verzoek gestaafd werd door twee geneeskundige attesten en dat hieruit overduidelijk blijkt dat tweede verzoekster behandeld wordt enerzijds omwille van haar zware diabetes en anderzijds omwille van haar ernstige psychische problemen. Verzoekers vervolgen dat uit beide attesten kan afgeleid worden dat tweede verzoekster zich niet kan verplaatsen en dat zij niet mag of kan reizen en dat omwille van de behandeling met o.m. neuroleptica een voortdurend toezicht noodzakelijk is. Volgens verzoekers houdt de

bestreden beslissing ten onrechte geen rekening met bovenvermelde stukken die aan hun verzoek werden toegevoegd. Verzoekers betogen dat het niet strookt met de menselijke waardigheid om hen gedurende de tijd dat noodzakelijk is om de paspoorten te bekomen, te beletten de noodzakelijke maatschappelijke bijstand te verkrijgen.

3.3. De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 27/09/2007 bij onze diensten werd ingediend door: V. H.

nationaliteit: Armenië (Rep.)

geboren te Khogyan op 04/08/1954 (...)

+ dochter: A. S., geboren te Khogyan op 15/06/1977 (...)

*In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is in toepassing van genoemd artikel 9ter, §3, van de wet van 15 december 1980 en in toepassing van artikel 7,§1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007).*

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, §1, eerste lid), m.n.: de voorgelegde geboorteakte van betrokkene's dochter dat als bewijs moet dienen voor haar identiteit en nationaliteit is noch een identiteitskaart, noch een nationaal paspoort. Dat art. 7§1, van genoemd KB van 17/05/2007 aangeeft dat enkel een identiteitskaart of nationaal paspoort als bewijs van identiteit en nationaliteit kunnen worden aanvaard. Betrokkene stelt verder dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om zich te verplaatsen en dat de voortdurende aanwezigheid van haar dochter noodzakelijk is, doch dit wordt nergens verder onderbouwd, wat betrokkene dus niet toelaat vrij te stellen van artikel 9ter, §1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, §1, eerste lid)”.

3.4. Artikel 9 ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft

*ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.(...)”*

3.5. Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt het volgende: “ § 1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen :

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid, van de wet; 2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag; 4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§ 2. Onverminderd artikel 9ter, § 3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in § 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven.(...)”

3.6. De Raad stelt vast dat verzoekers niet betwisten dat zij bij hun in punt 1.4. vermelde aanvraag geen identiteitsdocument gevoegd hebben en evenmin in de aanvraag de onmogelijkheid aangetoond hebben om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. Op de bij het verzoekschrift gevoegde kopies van de identiteitsdocumenten, waarvan de verzoekers stellen dat ze deze stukken “zopas” ontvangen hebben vermag de Raad geen acht te slaan, aangezien de gemachtigde van de Minister niet beschikte over deze stukken op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing trof.

3.7. Verzoekers betoog dat er ten onrechte geen rekening gehouden werd met de medische attesten met betrekking tot tweede verzoekster kan niet gevolgd worden. De toepassing van artikel 9 ter gaat gepaard met een ontvankelijkheidsfase en een fase ten gronde. Enkel indien een vreemdeling zijn effectieve verblijfplaats heeft in de gemeente waar hij zijn aanvraag gebaseerd op artikel 9 ter van de vreemdelingenwet indient en hetzij een identiteitsdocument neerlegt hetzij de onmogelijkheid aantoot om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, wordt zijn aanvraag ontvankelijk verklaard. In een tweede fase wordt nagegaan of de medische attesten aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging in het Rijk. Gelet op het gestelde in punt 3.6. werd verzoekers aanvraag terecht onontvankelijk verklaard. Het gegeven dat verzoekers medische attesten hebben overgemaakt kan op zich niet leiden tot het ontvankelijk verklaren van hun verblijfsaanvraag.

Voor wat betreft de tweede bestreden beslissing

3.8. Verzoekers verwijzen naar artikel 3 E.V.R.M en betogen dat een ernstig zieke vreemdeling niet kan worden verwijderd van het grondgebied zodat deze tot een weze het zeer tijdelijk verblijf dient te worden toegelaten zodat het verzoek niet onontvankelijk kan worden verklaard en hem geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven. Verzoekers werpen op dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden afgegeven zolang er geen beslissing werd genomen op grond van het oude artikel 9, derde

lid, van de vreemdelingenwet, halen hierbij rechtsleer aan en stellen dat dit eveneens geldt in het licht van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet.

3.9. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing achteraan het volgende bepaalt:

“Niettemin kan betrokkene, gezien de ingeroepen medische toestand, indien gewenst via de burgemeester van de verblijfplaats een verzoek indienen tot tijdelijke verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten (BVG). Dergelijk verzoek dient alle nodige medische bewijsstukken te bevatten. Dit verzoek zal dan worden onderzocht door Bureau C van de Dienst Vreemdelingenzaken”.

3.10. Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de Minister wel degelijk rekening wil houden met de medische toestand van tweede verzoekster in het licht van artikel 3 E.V.R.M. Ter terechtzitting van 21 februari 2008 werd de raadsman van verzoekers gevraagd of verzoekers een aanvraag hebben ingediend tot het bekomen van een tijdelijke verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten. De raadsman van verzoekers verklaart ter zitting dat hij niet gezien heeft dat de bestreden beslissing de in punt 2.9. gestelde paragraaf inhoudt en dat hij verkoos te wachten op de uitspraak van de Raad in onderhavige zaak alvorens over te gaan tot het nemen van bijkomende stappen. Hieruit dient de Raad af te leiden dat verzoekers door hun eigen nalatig optreden een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. in de hand werken. Gelet op de in punt 2.9. geciteerde paragraaf vormt de bestreden beslissing op zich geen schending van artikel 3 E.V.R.M.

3.11. De Raad stelt in deze vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten getroffen werd tesamen met de beslissing over de aanvraag die verzoekers hebben ingediend op grond van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers opwerping mist juridische grondslag.

3.12. Uit het bovenvermelde volgt dat in zoverre de schending opgeworpen wordt van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsmede de schending van de artikelen 3 van het E.V.R.M., het enig middel ongegrond is.

Inzoverre verzoekers de schending opwerpen van de artikelen 6, 7 en 9 ter en van het zorgvuldigheidsbeginsel is het middel onontvankelijk, aangezien zij nalaten te omschrijven op welke wijze voormelde artikelen geschonden werden

3.13. De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend en acht door:

mevr. M. EKKA, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS.

M. EKKA.